

28 januari 2024 (4de zondag door het jaar)

Didier Croonenberghs o.p.

“Hij onderrichtte hen als iemand die gezag bezit”

Marcus heeft dit verhaal niet voor niets helemaal aan het begin van zijn Evangelie geplaatst. In feite biedt dit verhaal een sleutel tot het begrijpen van het hele evangelie! Van begin tot eind is het evangelie van Marcus doordrongen van de vraag naar autoriteit: waar komt de autoriteit van deze man Jezus vandaan?

Laten we de scène goed bekijken: aan de ene kant staat Jezus —en zijn autoriteit, die door sommigen in twijfel wordt getrokken — en aan de andere kant degenen die aan de kant van kennis en macht staan: de schriftgeleerden en zelfs de onreine geesten ! Dit zijn de twee polen die gedurende het hele Evangelie met elkaar zullen blijven botsen! Allereerst om ons eraan te herinneren dat echte autoriteit niet te maken heeft met kennis en macht !

Wat opvallend en subversief is aan dit verhaal, is dat de onreine geest zich *niet* vergist. Bovendien herkent hij onmiddellijk de identiteit van Christus. *“Ik weet wie Gij zijt de Heilige Gods”*, zegt hij. Op beroemde wijze zal Jakobus in zijn brief daarop op wijzen! *“U gelooft dat er slechts één God is? Uitstekend. Ook de demonen geloven dat ! (Jak. 2:19)”* schreef Jakobus, om te zeggen dat geloof zonder daden zinloos is. Maar het Evangelie herinnert ons eraan dat het mogelijk is om de juiste woorden te spreken en het toch mis te hebben... Een perverseling, een demon, zoals de slang in Genesis, spreken allemaal de waarheid... maar ze hebben het mis !

Wat betekent dat voor ons predikers, voor ons allemaal hier die waarheid als ons motto hebben? In feite is het niet genoeg om de waarheid te kennen. Je moet er vooral naar leven! Dat is iets heel anders. Want je kunt de juiste dingen zeggen en het toch bij het verkeerde eind hebben...

Kortom, onze woorden moeten in de praktijk worden gebracht. Want in onze families en relaties is wat onze woorden gezag geeft niet alleen wát ze zeggen, maar ook hun vermogen om harten te raken, te genezen, te transformeren. Dat is waar dit verhaal ons aan herinnert, en dat is wat er nieuw is aan de leer van de schriftgeleerden.

Geloven is in de eerste plaats *in iemand* geloven, dat wil zeggen ons vertrouwen in hem stellen. Het gaat niet om zekerheid, kennis, of macht... Geloven is, in tegenstelling tot het geloof van de demonen, vertrouwen *geven*, macht *geven*... Autoriteit wordt gegeven, niet genomen. Een dergelijk vertrouwen haalt ons uit onszelf en plaatst ons niet in het centrum van ons eigen leven. Het is dit vertrouwen dat onze demonen uit ons verdrijft.

Natuurlijk is er diep van binnen altijd een soort wantrouwen dat gegroeid kan zijn uit gebeurtenissen en wonden in het leven. Een wantrouwen dat tegen de ander zegt — tegen de vreemdeling, tegen degene die anders is : *“Zijt ge gekomen om ons in het verderf te storten?”*

De onreine geest in het evangelie is uiteindelijk de figuur van een paranoïde persoon! Alsof hij zich het slachtoffer van alles wil voelen. Etymologisch betekent paranoia “tegen de geest” (παρά - νοῦς). Is paranoïde zijn — en alles interpreteren in termen van je navel — niet handelen tegen de geest? *“Zijt ge gekomen om ons in het verderf te storten?”*

Vandaag nodigt het evangelie ons uit om ons vertrouwen, gezag en geloof te geven. De onreine geest, als hij de identiteit van Christus kent, vertrouwt hem niet... Hij geeft hem geen autoriteit. Die onreine mens ben jij, ben ik. Elke keer zijn onze woorden van waarheid zonder concrete daden van goedheid. Want als er onzuiverheid is, dan ligt die in het niets doen, in de wanverhouding tussen woorden en daden. Wanneer in een koppel een “ik hou van jou” niet meer gevuld is met tederheid...

Om het vertrouwen van het evangelie binnen te gaan, moeten we een beetje stilte in ons leven herontdekken. Het is een kwestie van luisteren naar Christus die tegen de onreine geest in ons zegt: “Zwijg stil”. Herontdekken dat ware autoriteit niet ligt in kennis of macht, maar in vertrouwen. Ja, soms moeten we afstand nemen, onszelf vergeten om in onszelf een aanwezigheid te herontdekken die ons voortdurend uitnodigt tot vreugde en ons “*zonder zorgen waart*”. Amen.